

tēvzemei un brīvībai

Skumju vēsti lasījām 9. marta „Tēvijā” — Austrumu frontē 18. II varoņa nāvē kritīs vīrsleicants **Pēteris Bļodāns**. P. Bļodānu atcerēsies visi, kas viņu pazīna. Šis klusais, kautrīgais, bet vienmēr darbīgais latvietis 1936. g. beidza Jēkabpils komercskolu; tur viņš aktīvi darbojās skolēnu kooperātilvā.

Bļodānu pēc skolas beigšanas nebija saucis. Caur nejausu gadījumu viņš š. g. sākumā bija dabūjis zināt manu adresi un sākās sarakstīšanās, kas gan ātri izbeidzās — mana trešā vēstule atnāca atpakaļ nepilnā, bet jau dažas dienas vēlāk lasīju viņa piederīgo ziņojumu laikrakstā par sava skolas biedra — varoņa nāvi.

Tajā sarakstīšanās laikā maz ko zināt dabūju par pašu Bļodānu, viņš sevi neircāla. Tomēr no lasām rindām varēja manīt, ka viņš ir tats latviešu ciniājs. Arī viņa paaugstināšana nākošā dienēstā pakāpē, kā arī svarīgais uzdevums — komandēt rotu, rāda teltiā patiesību.

Līdz ar šo nododams bijuāiem klases un skolas biedriem P. Bļodāna sveicienus minētu pāris veltēs no viņa vēstulēm. 28. janv. B. raksta: Nu jau ir pagājuāi vairāk kā astoņi mēneāi kopā kaujos ar „vaņkām”. Tas ir L. frontē. Pašlaik te ir diezgan, bet kā saka „ķerpi” var. Sakēšanās ar vaņkām izpāk bieāi, nu bet arvienu tie ir dabūjuāi stingri vien pa mizu. Patlaban ir diezgan vēss laiks ap — 30° C, vējā un pulenis, un tas nemaz nav patīkami, jo grāvji ir viens un divi pilni, tā kā jāskatās uz vaņkām un reizē jātraierakumi. Gribētos atbraut uz dzimteni atpūtā, un ir iespējams, ka tas bēdis arī pienāk, jo visu šo laiku ir pietiekoāi daudz darīta, un liels skaits vaņku nolaiats no „kāāiem”. ...Nupat ir nodibināāies latvieāu brīvprātīgo leģions ar mūsu bataljonu pamatā, tā kā esam priecīgi. Patlaban komandēju kaujas nopelnīem bagātāko rotu, kurā ir bijuāi daudzi gadījumi „izmest vilnu” ar vaņkām tā pa istam. Šo laiku gan te ir puslīdz mierīgi. Bija pāris dienas briesmīgi neāēdzīgs laiks, tā kā grāvjos acīmredzot cilyēku leputina sniegā. Paldies Dievam, nu tas ir pāri un nu ir atkusis. Ceru, ka iznāks nopelnāt dzimteni un savējos...

Bet... ilgas pēc dzimtenes nepiepildījās, tāpat nepiedzīvoja savu 29. dzimšanas dienu 11. martā. Bet dzimtene viņa vārdu neizmursis! To nesīs arī viņa dēls, kurā tēvs usv aizmirsis savu solījumu, saņemot vīrsleika zobeņu: „savam godam, latvju slava! tēvzemei un brīvībai”, kas atdevis lai visdārgāko — dzīvību.

Pieminot šo varoni, vislabākais godinājums viņam būs, ja arī mēs kļūsim stiprāki tēvzemes mīlestībā un spēsim sevi ziedot dzimtenei, tāpat kā viņš to darījis.

Bij, klases biedrs.